

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. február 8.
(vasárnap)**

Szepesy László

ISTEN MUNKÁI NYILVÁNVALÓKKÁ LESZNEK

Lekció: János 9,1-7

„És amint eltávozték, látta egy embert, aki születésétől fogva vak volt. És kérdezték őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született? Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai. Nékem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik. Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok. Ezeket mondván, a földre köpe, és az ő nyálából sárt csinála, és rákené a sarat a vak szemére, És monda néki: Menj el, mosakodjál meg a Silóám távában (ami azt jelenti: Küldött). Elméne azért és megmosakodék, és megjöve látva.”

Alapige: János 9,3

„Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy végtelen bölcsességed és jóságod szerint előkészítetted, megvalósítottad, véghezvitted üdvösségünket. Köszönjük neked, hogy munkálkodsz jelen pillanatban is az életünkben, Szentlelked által hitet adsz nekünk, és megadod, hogy megragadjuk az egyetlen reménységet, amelyet készítettél.

Köszönjük Megváltó Úr Jézus Krisztus, hogy mindenben engedelmes voltál az Atyának, mindent az Ő akarata szerint cselekedtél, és azt tanítottad, amit Tőle hallottál. Dicsőítünk azért, hogy mindezeket leírtad, és mi olvashatjuk az Igében. Köszönjük, hogy az Ige világossága fénylik a mi életünkben.

Köszönjük, hogy az elmúlt hétre is így tekinthetünk vissza: nem pusztán azok történtek velünk, amelyeket emberek cselekedtek, vagy amelyek a mi akaratunkból történtek, hanem Te magad voltál velünk és munkálkodtál. Köszönjük, hogy a nehézségek idején támasz voltál, és hogy a megpróbáltatásokban Tőled kérhettünk erőt. Köszönünk minden jót, áldást, hisz minden jó csak Tőled származhat.

És köszönjük, hogy most együttesen is énekszóval, imádsággal, szívünk alázatával, Rád figyelésével imádkozhatunk és tisztelhetünk Téged. Kérünk, Urunk, áldd meg úgy istentiszteletünket, hogy a Te igédnek befogadói lehessünk, hogy az ige a mi szívünk földjébe hullva valóban életet támasszon, és az pedig gyümölcsöt hadd teremhessen a Te dicsőségedre. Kérjük, hogy így legyél közöttünk, és áldd meg istentiszteletünket. Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

A felolvasott történet akár napjainkban is játszódhatna. Jézus és az apostolok kimennek a templomból, és a templom bejáratánál egy vak koldussal találkoznak, és akkor az apostolok elkezdenek gondolkozni, látva ennek a férfinak a vakságát, hogy vajon miért vak? Mi az oka vakságának?

Korunk embere is gondolkozik, és sokszor fel is teszi a kérdést, hogy miért történnek velünk bizonyos dolgok? Miért lesz valaki halálos beteg, miért megy valaki teljesen tönkre, miért születik valaki vaknak, és miért születik valaki siketnek? És bizony, amikor ez a kérdés elhangzik, vagy éppen valakiben ez a gondolat felvetődik, sokféle válasz születik. Kezdetben szeretném, hogyha korunk válaszát gondolnánk végig, mert ez eltér a Szentírásban leírtaktól.

Korunk emberének válasza összetett, mert napjaink gondolkozását áthatja az a relativizmus, amely szerint minden viszonylagos: az egyik ember azt mondja, hogy az „A” az, ami igaz, a másik ember azt mondja, hogy az ellenkezője, a „B”. És hiába mondanak egymásnak ellent, mind a két ember ragaszkodik a saját igazságához. Mindennek a mércéje az individuum, azaz saját magunk lettünk, ezért az ilyen fogalmak, hogy

jó, rossz, hasznos vagy káros már nem magától értetődőek, hanem mindig attól függnék, aki éppen beszél róluk.

Van még néhány dolog, amiben mindenki egyetért (pl. hogy egy előre megfontolt gyilkosságot meg kell büntetni), ezek társadalmilag elfogadott dolgok, de meg kell látnunk azt a folyamatot is, testvérek, hogy egyre kevesebb az ilyen egyetértés. Pl. nagyon jól tudjuk, hogy amíg az elmúlt évszázadban házasságon kívül gyermekeket szülni, vagy éppen a házastársunktól elválni szégyen volt, addig, tudjuk jól, hogy ezek a mai nap átkerültek úgymond a személyes szférába. Mert vannak, akik ezt elfogadják, még jónak is tartják, és vannak pedig, akik nem értenek ezzel egyet, de már nincsen közös konszenzus, hogy jó-e vagy sem. Korunk embere elvárja azt, hogy az életének legfontosabb dolgait érintő döntésekbe, és az ő véleményébe senki ne akarjon úgy beleszólni, hogy neki kötelező legyen megváltoztatni a véleményét, mert mindenki úgy gondolja, és úgy tudja, hogy én magam döntöttem el, hogy mi a jó nekem. És e mögött ott áll az az emberi elképzelés és gondolat, hogy bizony, az ember meg tud ítélni mindent, minden helyzetben helyesen látja a dolgokat, és maga minden fölé emelkedve meg tudja mondani, hogy mi a jó neki. Ezt általában nem szoktuk kimondani, de amikor ezt valljuk, hogy „senki ne szóljon bele az életembe, majd én eldöntöm”, általában ott van ez a hit is.

Ez a relativizmus áthatja a bűnről, és a velünk történő dolgok okáról alkotott elképzeléseinket is. Mi miatt történik velünk valami? Bizony ahány ember van, annyi válasz születik erre a kérdésre. S értsük meg, testvérek, azért beszélek ilyen hosszan erről a jelenségről, mert igénk megértésében figyelembe kell vennünk ezt a változást, ami végbement mind a társadalomban, mind a saját életünkben. Ugyanis amíg régen sokak számára egyértelmű volt, és nem volt kérdés, hogy létezik olyan, hogy bűn, és hogy bizonyos esetekben Isten megbünteti azt, aki elkövette, addig napjainkra maga a bűn fogalma viszonylagossá vált. (Valaki az abortuszt és az eutanáziát jónak tartja, és csak néhányan vannak azok, akik bűnnek mondják.) Ma már nem egyértelmű az, hogy mi számít bűnnek. Van értelemszerűen büntetőjog, abban le vannak írva a büntetendő dolgok, de a személyes megítélésünk alapján nincsen konszenzus.

A bűn ma már majdhogynem kikerült azon okok közül, amelyek meghatározzák életünk eseményeit. Mivel sokan nem gondolják végig, hogy létezik bűn, ezért nem is gondolják, hogy esetleg a bűn az, ami miatt valami történik velük. Korunk embere elsősorban már nem a bűnre gondolna, amikor meglát egy vak embert, hanem azt mondaná, hogy bizonyosan azért vak, mert rossz géneket örökölt a szüleitől, vagy azért

vak, mert az orvostudomány még nem elég fejlett, hogy egy ilyen súlyos betegséget meggyógyítson, vagy már az okokat sem kutatva csak sajnálattal annyit mond, hogy szerencsétlen ember. Ezt a kérdést, amit az apostolok feltettek Urunknak, hogy „*ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei?*”, ma már kevesen tennék fel. Mert miközben manapság az emberiség majdhogynem azt kiáltja, hogy a tudomány és a saját ismeretünk által mi sok mindent látunk, és elég nekünk ez a látás, aközben Isten egyre halványabban jelenik meg szemünk előtt, és az ember erkölcsi megítélése is egyre rosszabb lesz.

A másik véglet pedig az, hogy korunk embere csalódva akár a tudományban, akár bármi másban (magában az emberben), kijelenti, és azt mondja, hogy nem lehet tudni semmit, nem lehet az okokat megtalálni. És emiatt ilyen csalódottságba, érdektelenségbe torkollik számára minden, az ember már nem keresi, nem kutatja a vele történő dolgok okát.

A fiatalságban, az új nemzedékben, de idősebbeknél is megfigyelhető mind a kettő: vagy mindent nagyon jól tudunk, és ifjonti hévvel vágunk bele a dolgokba, és mi tudjuk, hogy mi miért van; vagy pedig teljesen érdektelenek vagyunk, mert nem hiszünk abban, hogy bárminek is meg lehet tudni az okát, vagy bármi is befolyásolná életünk eseményeinek folyását.

Azoknak, akik így gondolkoznak, akik nem látják azt, hogy a bűnnek vannak következményei, sem pedig Isten kegyelmét és annak megnyilvánulásait, ez az ige azt üzeni, hogy több az élet, mint amit mi, emberek látunk. Több minden van életünk eseményei mögött, mint pusztán a mi cselekedeteink. Jézus Krisztus azt mondja: azért volt ez az ember vak, hogy nyilvánvalókká, láthatókká legyenek az Isten kezének munkái. És értsük jól ezt a kijelentést: Isten nem azt mondja, hogy mindent a bűn határoz meg az életünkben, bár valóban a bűn az, amely megrontja, tönkreteszi és a pusztulás felé vezeti azt. A vakon született ember meggyógyításakor azonban Jézus Krisztus nem arra akar rámutatni, hogy a bűn az, ami mindent meghatároz, hanem arra mutat rá, hogy Isten maga az, Aki munkálkodik, és Ő áll mindenek felett és mögött! Mert ez az ember sem a saját vagy szülei bűne miatt volt vak, nem is azért pusztán, mert rossz géneket örökölt, hanem azért, hogy láthatóvá váljanak Isten munkái. Tehát az üzenet nem az, hogy a bűn munkálkodik, nem pusztán ez, hanem hogy még a bűnnél is hatalmasabb Isten munkálkodik az életünkben. Lehet, hogy azt gondoljuk, hogy Isten munkálkodásának látványosnak, mindenki számára egyértelműnek kellene lennie, mégis a valóság az, hogy Ő sok esetben titokban munkálkodik, és nem mindenki számára látható módon. Jézus Krisztus a hitét vesz-

tett világnak üzeni: Isten munkálkodik, és nyilvánvalóvá akarja tenni az Ő kezének munkáit.

De ugyanakkor meg kell vizsgálnunk ezt a történetet abból a szempontból is, amelyet a Szentírás hoz elénk, mert nem mondhatjuk azt, hogy mi, hívő emberek nem gondolkozunk abban, hogy a bűn miatt történik velünk valami. Közöttünk, hívők között is köztudott, hogy a bűn hatással van az életünkre és a velünk történő dolgokra, de nagyon sok esetben többet tulajdonítunk neki, mint valójában kellene. Az az ítékezés, amely az apostolok által feltett kérdésben ott van – hogy valaki bűnt követett el, és ezért lett vak ez a férfi –, mind a mai napig kísért minket. Akkoriban ez általános, társadalmilag elfogadott nézet volt, és olyan tévhit, amit Jézus Krisztus itt igyekszik megvizsgálni, és helyes megvilágításba helyezni.

Az ember okokat keres, a hívő ember is, hogy kivel mi és miért történik? És amikor egy illetővel, akit ismerünk, de kevésbé kedvelünk, történik valami rossz dolog, akkor, valljuk be, sokszor nekünk is eszünkbe jut, hogy „na, most az Úr megbüntette azért, amit a múltkor velem vagy mással tett”. Ott van bennünk az a lelkiület, amely a Lukács 13-ban lévő történet mögött is ott áll, amikor Siloám tornyának összeomlásakor az emberek azt gondolták, hogy akik meghaltak, bűnösebbek voltak náluk, ezért haltak meg azok, és maradtak ők életben. Vagy éppenséggel az a gondolkozásmód kísérthet meg minket, amely Jób barátait is megkísértette. Ismerjük az ő történetét: Jób nagy nyomorúságba került, elvesztette minden földi javát, vagyonát és családját. És amikor a barátok jöttek, hogy vigasztalják őt, hogyan gondolkoztak? Bizonyosan azért történt vele, mert Jób valami bűnt követett el, magára haragította Istent, és ezért Ő lesújtott rá. Ott van ez a gondolkozás és ez a kísértés a hívők szívében, a szívünkben. De nem csak másokra nézve alkalmazzuk ezt, hanem néha saját életünkről is így gondolkozunk: valami rossz történik velem, és akkor az okot keresve sokszor eljutunk oda, bizonyosan azért, mert a múltkor azt tettem, amit tettem. Biztos az Úr megharagudott rám a miatt a bűn miatt. A hívők életében kísértés az, amiről az ige beszél, hogy „*ez-e vagy ennek szülei*” vétkeztek? A bűn bár valóban ok lehet sok esetben, de nem minden esetben, amit mi gondolunk.

Amikor az apostolok feltették a kérdést, hogy „*ki vétkezett, ez-e, vagy a szülei?*”, akkor őket is megkísértette a mások felett való könnyű ítékezés bűne. Mert nekik már nem volt kérdés, hogy a bűn miatt volt-e vak ez az ember? Nem azt kérdezték, hogy „hát, Urunk, egyáltalán a bűn miatt vakult meg?”, nem, a személy volt a kérdés: „*ez-e, vagy a szülei?*”. Minket is megkísért a mások felett való gyors és könnyű ítékezés, és

hogy a bűnnek tulajdonítsunk olyan eseményeket, amelyekkel igazából kapcsolatban sincsen. Számunkra részben figyelmeztetésként hangzik az, amit Urunk mond: „*sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei*”. Urunk kiáll és megvédi ezt az embert. Nem azért, mert azt értette ez alatt, hogy soha semmilyen bűnt nem követett volna el ez a vak ember vagy a szülei. Követtek. De arra mutat rá Urunk, hogy vakságának nincsen köze a bűnéhez.

Urunk három dolog miatt fedd meg és figyelmeztet minket az ítékezésben. Először is arra figyelmeztet, hogy vegyük észre: hajlamosak vagyunk arra, hogy másokat könnyen elítéljünk. Ha egy barátunkat vagy ismerősünket utoléri a „balsors”, mindennél gyorsabban hajlunk arra, hogy Isten ítéletét fedezzük fel az adott dologban. De amikor minket ér valami csapás, amikor mi kerülünk ilyen helyzetbe, sok minden okot nevezünk meg: valamit rosszul tettem, valamit hibáztam vagy más hibázott inkább, de nem jut olyan gyorsan az eszünkbe a saját bűnünk, mint másoknál. Vigyázzunk: „*sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei*”, ez is egy opció, ez is egy lehetőség, amikor megítélünk mással kapcsolatosan egy eseményt.

Másodszor: az ilyen esetekben vigyáznunk kell arra, hogy – az ítékezés mellett – hajlamosak vagyunk szélsőségesen is szigorúaknak lenni. Miért? Azért, mert sok esetben a kis bűnöket olyan nagyokká tesszük és változtatjuk, hogy majdhogynem azt mondjuk ki a másikról, hogy mindjárt elveszíti az üdvösségét. „Hogy lehet ez hívő?” És már rögtön ráhúzzuk, hogy mindjárt elveszti a hitét. Magunkkal szemben azonban nagyon engedelkenyek vagyunk, még olyan esetekben is, amikor valami súlyos bűnt követünk el, lelkiismeretünket elhallgattatva azt mondjuk, hogy „á, hát ez egy kicsiny dolog”, és majdhogynem legyintünk, hogy nem történt semmi. Az apostolok ezt tették: a semmit valamivé változtatták: „valami nagy bűne volt ennek az embernek, azért lett vakká”. Jézus azt mondja: „semmi, nem volt olyan bűne, ami miatt vakká lett volna”. Az apostolok a semmit változtatták nagygyá. Urunk kijelenti: „*sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei*”. Vigyázzunk, hogy hogyan ítéljük meg a bűnök nagyságát és következményeit. Urunk figyelmeztet rá, hogy nehogy a semmit valami nagyon nagygyá változtassuk szívünkben.

Harmadszor pedig arra mutat rá az ige, hogy hajlamosak vagyunk minden szenvedőt, aki valamilyen terhet, vagy keresztet hordoz, elítélni. Pedig lehetséges, hogy az Úr Isten nem tekint a bűneire, és nem a bűnei miatt történik az adott illetővel az, hogy neki terhet kell hordozni, hanem Isten csak türelemre akarja tanítani az illetőt a szenvedés által, vagy az engedelmisségét próbálja meg, mint Jób esetében is láthatjuk.

Nem minden esetben van kapcsolat bűneink és szenvedéseink, megpróbáltatásaink között.

Mindezek tükrében vigyáznunk kell, hogy milyen okokat feltételezzünk az egyes szenvedések mögött. Nagyon sok esetben Urunk nem adja meg nekünk azt a látást, hogy megértsük a valódi okokat. Ennek pedig alázatra és óvatosságra kellene intenie minket, hogy ne ítélkezzünk gyorsan és elhamarkodottan.

Ugyanakkor ebben a történetben Isten megadja nekünk azt, hogy meglássuk az okokat, mert Jézus Krisztus kijelenti, hogy azért volt vak ez az ember, hogy „*nyilvánvalókká legyenek benne az Isten munkái*”. S ezzel a kijelentésével Jézus nem pusztán azt teszi nyilvánvalóvá, hogy Isten munkálkodik közöttünk, hanem, hogy ezek a munkái sokszor a nyomorúságon vagy éppen szenvedésen keresztül lesznek láthatóvá. Nem minden esetben, ebben a konkrét történetben viszont igen. Nézzük meg, hogy mit is jelent mindaz, amiről Urunk beszél.

Először nézzük meg, hogy mit jelent az, hogy Isten munkái? Mert Jézus Krisztus többes számban mondja azt, hogy munkái, nemcsak a csodára gondolt, amikor azt mondta, hogy az legyen nyilvánvalóvá. Mert Isten munkálkodott már ezen a vak emberen keresztül akkor is, amikor még vak volt. Hogyan? Milyen munkája lehet Istennek egy szenvedő emberen keresztül? Pl. az is lehetséges, hogy valaki látja a szenvedő embert, akár ezt a vak embert is, és azt mondja, hogy „akár én is lehetnék ennek az embernek a helyében. Akár Isten engem is megfoszthatott volna a szemem világától.” És amikor erre gondol az ember, kénytelen megállni, és alázattal kimondani, hogy „az életem nincs az én kezemben”. Isten az, aki mind a látást adja, mind pedig azt, hogy valaki esetleg ne lásson, hogy nyilvánvalókká legyenek az Ő munkái. És ennek tudata, hogy Isten kezében van az életem, egészségem, mindenem, nem alázatra és Isten félelmére kellene-e bennünket indítania? Isten Lelke ezen a vak férfin keresztül munkálhatta mások életében ezt az alázatot és ezt a félelmet. Azt nem tudjuk, hogy ő maga hogyan viselte vakságát, a Szentírás nem beszél arról, hogy lázadott-e Isten ellen vagy számon merte-e Őt kérni, de Jézus Krisztus bizonyágtétele szerint Isten munkái megjelentek a vak ember életén keresztül.

Ugyanakkor Isten Lelkének munkája az is, ha egy súlyosan beteg ember el tudja hordozni betegségét, és minden lázongás, elégedetlenség és panasz nélkül, alázattal tudja viselni a rá kimért fájdalmat és terhet. Többször adatott meg nekem az, hogy hívó testvéreket látogathassak meg kórházban. Súlyos betegek voltak, és ez értelemszerűen a szervezeteinken meglátszódott, de nem csak ez. Ezek az emberek a hitükkel, a

reménységükkel mondhatni világítottak ott a kórtermekben. Azzal az alázattal és örömmel, ahogy Istenben bíztak, és elviselték ezeket a fájdalmakat, és ahogy – ahelyett, hogy magukat akarták volna erősíteni mások által – ők maguk lettek mások erősségévé. A szomszédos ágyon fekvőket megvidámították, Istenre mutatva reménységet igyekeztek adni nekik, és világítottak hitükkel. A nővérkéik is megemlegették az ilyen embereket. Azért adatott nekik a betegség, hogy bennük láthatóvá váljanak Isten kezének munkái. Mindennek át kellene formálnia, testvérek, a szenvedésünkről, nyomorúságunkról alkotott elképzeléseinket, és a helyett, hogy azonnal a rossz dolgok jutnának az eszünkbe ezekről, eszünkbe kellene jutnia Isten lehetőségeinek, Aki ezeken a szenvedéseken keresztül meg tudja magát mutatni másoknak.

De visszatérve a vakra: Isten munkái mutatkoztak meg benne akkor is, amikor Jézus Krisztus elvégezte mindazt, amit az Atya adott Neki, azaz meggyógyította őt, és a testi látás mellé igazi látást is, hitet adott neki. A 9. fejezet tartalmazza mindazt a pert és azt a vádaskodást, amelyben ennek az embernek részesülnie kellett csak azért, mert Jézus Krisztus szombaton gyógyította meg őt. Ennek az egész pernek, eljárásnak az lett a vége, hogy a férfit kiközösítették a gyülekezetből. Mégis Isten odaállt mellé ebben a kiközösített állapotában is, és felfedte magát Jézus Krisztusban. Jézus kijelenti magáról, hogy „én vagyok az eljövendő, a Messiás”. És ez a férfi elhiszi és megvallja hitét, mert „*imádta őt*” (az Ige leírása szerint imádta Jézus Krisztust).

És lássuk meg Isten csodálatos munkáját: ez a férfi születésétől fogva vak volt, vak emberként kevés lehetősége volt a családját támogatni, mert nem tudott munkát végezni. Ezért a templom ajtajában kint állt napról napra, és koldult. Ott volt Isten házában, de még nem volt bent. Hallotta, ami bent folyik, hallotta az imádságokat, azt is hallotta, hogy kifele jövet a kegyes emberek hogyan segítik meg esetleg őt vagy másokat, és tudta jól, hogy mit áldoznak, hogyan mutatják be az áldozatot a papok. De mégsem jutott be. Nem hitt Istenben. És eljött Jézus Krisztus, és ezt a vak embert meggyógyította, de ami még lényegesebb: látást, hit általi látást adott neki.

A történet nem véletlenül ekkor történt. Ugyanis ha elolvassuk János evangéliumának 8. fejezetét, akkor azt látjuk, hogy az azzal fejeződik be, hogy a templomban lévő emberek meg akarják kövezni, meg akarják ölni Jézust. A templomba járók, farizeusok, írástudók, és a népvezetői az Isten házában vak módjára nem ismerik meg Istent. És Isten kijön, és meglát egy vak koldust, aki látóvá lesz, mert Isten hitet ajándékoz neki. Isten sok mindenben megmutatja az Ő kezének munkáit,

de leginkább abban, amikor egy ember megtér, és hit által meglátja azt, hogy Jézus Krisztus mit tett érte. Az igazi látást a golgotai kereszt fényében lehet megkapni. Jézus Krisztus azt mondja ebben a fejezetben: „*a világ világossága vagyok*”. Aki nem hisz Őbenne, az Ige bizonyágtétele szerint még sötétségben él, és abban nincs meg az igazság és a világosság.

Jézus Krisztus ezen a történeten keresztül üzeni nekünk: eljött, hogy világosságot gyújtson, és hogy Isten kezének munkáit nyilvánvalóvá, láthatóvá tegye ebben a világban: láthatóvá a szenvedőkön keresztül, és láthatóvá a hiten keresztül. Pál apostol betegségén keresztül is az Ő kegyelmét jelentette ki, mégpedig azáltal, hogy az apostol erőtlen voltában Isten kegyelméből erőt kapott. Nem múlt el a betegsége, nem múltak el a fájdalmai, mégis el tudta őket hordozni, és örömmel hirdette, mit tett Jézus Krisztus értünk.

Végül pedig azt kell végiggondolnunk, hogy vajon mindenki számára nyilvánvalóvá válik-e Isten munkája? Kiknek lesz az láthatóvá? Mert azt kell, mondjuk, testvérek, hogy nem minden ember látja meg Istent a hétköznapiakban. Sőt! Ha őszinték vagyunk magunkkal, azt kell látnunk, hogy sokszor mi sem tudjuk felfedezni, hogy az elmúlt napon Isten mit tett az én életemben. Mert a Szentírásban az sosem kérdés, hogy Isten munkálkodik-e? Ez tény. Isten mindannyiunk életében munkálkodik, a kérdés az, hogy meglátom-e? Megkaptam-e a látást, el akarom-e hinni, hogy Isten ott volt velem a mai nap során is, és hit által, az Igét megértve meglátom-e az Ő munkáját az én mindennapjaimban?

Mert nézzük csak meg, testvérek, a farizeusok esetét. Ezek a farizeusok nap mint nap jártak templomba. Ez a férfi pedig nap mint nap ott volt a kapuban, ott koldult. Valószínűleg már ismerősként köszönthették (már ha köszöntek neki), tudták jól, hogy na, ez az az ember, aki már x éve ide jár koldulni. Mégis, amikor megjelenik ez a férfi előttük, miután Jézus Krisztus csodát tett vele és meggyógyította, akkor nem pusztán, hogy csodálkoznak, és nem hiszik el az Isten kezének munkáját, hanem még azt is kétségbe vonják, hogy ez a férfi valaha vak volt. Még a szüleit is beidézik, hogy „valóban a ti fiatok-e, és valóban vak volt-e?”, minthogyha ez olyan kétséges dolog lenne. A Jézus Krisztus iránti ellenszenvük és haragjuk, amely az előző fejezet végén is megmutatkozott, nem engedte, hogy meglássák Isten kezének munkáját. Szívük teljesen vakká tette őket. Ahogyan azt Urunk később, a fejezet utolsó verseiben is egyértelművé teszi: „*Ítélet végett jöttem én e világra, hogy (...) akik látnak, vakok legyenek*”, akik azt hiszik, hogy mindent tudnak, mindent

megítélhetnek, azok vakok legyenek. De nem csak a farizeusok nem láttak, hanem sokan azok közül is, akik ismerték a férfit. Mert amikor a szomszédai látták meg őt, nem akartak ők sem hinni, azt mondták, hogy „hát, ez a férfi csak hasonlít arra, akit mi ismerünk, de nem ő az”. És mondhatott akármit nekik, nem tudta meggyőzni őket.

Isten láthatóvá teszi az Ő kezének munkáit, de csak azok számára, akik Jézus Krisztusban hisznek! Azok láttak, akiknek megadatott ez a látás és ez a hit. Jézus Krisztus ezt mondja – még egyszer felolvasom – a 39. versben: *„Ítélet végett jöttem én e világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakok legyenek”*. Látást jött adni azoknak, akik beismerik, hogy „Uram, én nem látok. Legyen a te igéd nekem szövétnekem, mécses, ami megvilágítja nemcsak az utamat, hanem minden velem történő dolgot.”

Nem magától értetődő dolog, hogy Isten megmutatkozik egy szenvedő ember életén keresztül, de Jézus Krisztus azért jött, hogy nyilvánvalóvá legyenek számunkra és mibennünk Isten munkái hit által. A mi életünkben is láthatóvá akar válni Isten.

Még egyszer mondom, az nem kérdés, hogy Ő munkálkodik-e, a Szentírás ezt tényként kezeli, Jézus Krisztus is mondja: *„az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom”*. A kérdés az, hogy nyilvánvalóvá, láthatóvá válik-e Isten kezének munkája az én életemen keresztül? Te magad mit látsz meg, hogyan látod az életed eseményeit, még magunkkal hozzuk-e a világból azt, hogy nem lehet megismerni mindent, vagy éppen azt, hogy csak a genetika, vagy valami emberi dolgok az igazi okai a velünk történő dolgoknak, nem pedig Isten? Mert azazal, hogy hívővé lettünk, még kísért bennünket az óember.

Vagy ha már meglátjuk az Ő kezének munkáját, igyekszünk-e azt hitvallással, bizonyágtétellel mások számára is láthatóvá tenni? Ha valami áldást, vagy ha erőt kapunk, és a szenvedést alázattal tudjuk hordozni, kimondjuk-e, hogy „ez nem én vagyok, hanem az Úrtól kapott erő, mert Ő az, aki ilyenné tesz engem”? Megjelenítjük-e Őt hitvallásunk révén a körülöttünk élőknek?

„Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei.” Óva int Isten minket a gyors, könnyelmű és felületes ítélkezéstől, és ugyanakkor buzdít is: azért történt mindez, *„hogy nyilvánvalókká legyenek az Isten dolgai”*, hogy mi is megjelenítsük ezeket. Adja nekünk Isten Szentlelkének világosságát, és azt a hit általi látást, hogy Őt látva bizonyágot tegyünk Őróla, Őt vegyük észre, ne áldozatként tekintsünk magunkra, hanem mint olyanokra, akik Isten keze által formáltatnak. És adja meg Urunk, hogy ezeket meglátva dicsőíteni tudjuk Őt.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk azért, hogy arra méltatsz minket, hogy a Te munkáidat rajtunk keresztül jelenítsd meg. Köszönjük, hogy munkálkodsz, hogy a hitben megtartasz minket, és hogy megőrzöl bennünket még akkor is, amikor megingunk, amikor éppen mélységek közepette járunk. Hálát adunk neked azért, hogy Te mindenkor megadod nekünk azt a végső reménységet, hogy Hozzád fordulva reményt, vigaszt és támaszt találhatunk.

Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy mind a mai napig uralkodsz mindenek felett, és uralmad révén építed a Te országodat, hívogatva mindenkit magadhoz. És köszönjük azt, hogy a mi életünkben is munkálkodsz.

Bocsásd meg nekünk azt a lelki vakságot, amellyel nem vesszük észre a Te csodálatos kegyelmedet és munkáidat a mi életünkben. Ugyanakkor hálát adunk mindazokért az alkalmakért, amikor megjelentetted magadat nekünk, amikor örvendezhettünk a Te segítségednek és munkádnak, és hálát tudtunk adni Neked ezekért.

Kérünk, Urunk, hogy adj nekünk hitbeli látást, hogy az Igén keresztül ítélhessük meg a velünk történő eseményeket, dolgokat. Ha bűnünkre mutatsz rá, adj bűnbocsánatot, igazi bűnbánatot és alázatot. Ha pedig arra mutatsz rá, hogy mily sok áldással vettél körül minket, adj őszinte hálát a mi szívünkbe. És kérünk, óvj meg bennünket attól az ítélekezéstől, amely másokat könnyen elítél, de önmagát nem ítéli meg, amely szigorú tud lenni másokkal szemben, és a kicsit is nagyvá változtatja, de saját életében a nagyot semmissé teszi. És kérünk, hogy azokat a testvéreinket, akik szenvednek és keresztet hordoznak, segíts ne elítélnünk, ne mindig a bűnre gondoljunk, hanem arra, hogy Te szerető Atyaként tanítsz, feddesz és megjobbítsz minket. Urunk, vedd el a szívünkből ezt az ítélekezést, és adj igazi világosságot, hogy ne látszat szerint ítéljünk, hanem igaz ítéletet hozzunk a Te Igéd függvényében.

Kérünk, hogy legyél szenvedő testvéreinkkel, akik különféle fájdalmakat, betegségeket hordoznak, adj erőt nekik, és örömet elhordozni azokat, hadd tekintsenek szüntelen Terád, kegyelmed nagysága szerint pedig adj nekik gyógyulást. Kérünk gyászoló testvéreinkért, a legsötétebb dologgal, a halállal szembenézve add nekik a Te világosságodat, hisz Te magad vagy „*a feltámadás és az élet*”, Te legyőzted a halált. Legyél Te magad az ő vigaszuk. Kérünk, Urunk, a mindenféle terhet és keresztet hordozó testvéreinkért, add, hogy a kereszthordozás közepette is Rád tekinthessünk, és Tőled kérjünk erőt, alázatot, és hogy Téged hadd kövessünk a kereszthordozásban. Te magad hordoztad a világ bűneit, még-

ISTEN MUNKÁI NYILVÁNVALÓKKÁ LESZNEK

is mennyei Atyánkra mutattál, és „*a világ világossága*” voltál. Add, Urunk, hogy mi is hadd világítsunk, hadd mutassunk Tereád.

Kérünk, gyülekezetünkért, az előttünk álló alkalmakért, hadd ragyogjon a Te kegyelmed, szereteted azokon, hadd kerüljünk Tehozzád közelebb, és ismerhessünk meg jobban Téged. Kérünk népünk és országunk vezetőiért, Te add meg nekik a bölcsességet, vezetni a Te népedet. És könyörgünk egyházunkért, hogy a mai világban hadd tehessünk bizonyosságot arról, hogy Te magad vagy az, Aki munkálkods, hadd tegyünk vallást mindarról, amit velünk cselekedtél. Köszönjük, hogy Te, aki elkezdted a munkát az életünkben, el is végzed azt.

Kérünk Téged, legyél és maradjál velünk őriző és vezérlő Pásztorunkért. Kegyelmedből kérünk, hallgass meg! Ámen.

Az igehirdetésre felelve, testvérek, a 268. dicséret 3. és 4. versét énekeljük:

E világnak történeti Lesznek akaratjából,
Nem a szerencse vezeti Azokat csak vaktából,
Hanem úgy mennek végbe A földön és az égbe',
Amint szájából kijőnek Az egy fő gondviselőnek.

Ha hát tőle kívánatos Jókat áldásul vészek,
Jóvoltának háládatos Megismerője lések;
Ha rám nyavalyát ereszt, Rajtam lévén a kereszt,
Bár, hogy könnyitsem, nincs módom: Ellene nem zúgolódom.